

[Diderichsen.]

fra liberalt centrum om en øget hjælp i betragtning af hungersituationen i Indien. Jeg må have lov at sige, at ved den lejlighed var hr. Per Federspiel vrangvillig i endog svær grad. Vi nærer dog en vis ængstelse for, at den gamle ånd ikke er helt uddrevet endnu, for man læser jo i bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, at det må

„forudses, at bistanden lidt efter lidt vil blive væsentligt udvidet...“.

Jeg synes, at dette „lidt efter lidt“, det er virkelig lidt for lidt, for der skal sandelig handles hurtigt, så hurtigt, som det overhovedet er muligt, og der skal ikke blot forudses, men der skal vises initiativ og idérigdom og samles større sagkundskab, ikke blot for nogle enkelte eksperter i folketinget, men netop, som det er sagt flere gange i dag, for hele folketinget.

Men vi tror altså og håber, at et udvalg som det foreslåede kan virke fremmende for sagen, og dog vil jeg tilføje endnu den lille bemærkning, at selvfølgelig er nedsættelsen af et udvalg ikke i sig selv en garanti for, at der sker noget. Udvalget må jo bedømmes efter sine gerninger, og jeg kan ikke nægte mig selv den fornøjelse at citere et kendt, bevinget ord, som stammer fra forfatteren Vilhelm Bergsøe og lyder, som følger:

„En dag, da Satan fik i sind,
at intet måtte ske,
så satte han i verden ind
den første komité.“

Men som sagt, jeg anvender det ikke — endnu da — på dette udvalg.

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Jeg kan være enig med hr. Per Møller i, at u-landshjælpen gerne skulle være en folkesag, og at det derfor er overordentlig betydningsfuldt, at der bliver udført et arbejde for at bringe kendskabet til u-landsproblematikken, hele omfanget af dette begreb, så langt ud i befolkningen som muligt. Hr. Per Møller mente, at et stående folketings-

udvalg måske her ville være nok så velegnet, og mente, at u-landsrådet, som vi hidtil har haft det, måske ikke helt havde opfyldt forventningerne. Der vil jeg nu gerne tage u-landsrådet i forsvar, ikke fordi det i og for sig behøver det; men jeg tror ikke, man skal underkende betydningen af, at vi i dette u-landsråd, som mødes to gange om året for at drøfte de generelle linjer og principper for u-landsarbejdet, har en repræsentation for et meget bredt udsnit af de folkelige organisationer, der på deres mødeprogrammer, kursusprogrammer o. s. v. beskæftiger sig med u-landsproblemerne. Jeg tror altså ikke, vi på nogen som helst måde kan betragte u-landsrådet som overflødig, eller at det vil blive overflødiggjort ved, at der nedsættes et stående folketingsudvalg. Men i den udstrækning, hvori et stående folketingsudvalg vil kunne være velegnet til også at løse den opgave — jeg bemærkede, at det kun var én af de fire opgaver, hr. Per Møller nævnte — vil jeg naturligvis hilse det velkommen.

Fru Nina Andersen ønskede, at det foreliggende forslag skulle gøres til genstand for forhandling i et udvalg, der kunne overveje alle de mange sider af problemet. Det synes jeg er særdeles hensigtsmæssigt; jeg synes, det vil være værdifuldt, om jeg får mulighed for i et sådant udvalg at redegøre for den organisatoriske opbygning, vi har i vor u-landsadministration, således at man måske kan få en endnu klarere afgrænsning af, hvilke opgaver et eventuelt stående folketingsudvalg skulle have. Det er jo også muligt, man finder ud af, at andre organisatoriske former ville være hensigtsmæssige. Men alt det kan vi jo drøfte i det særlige udvalg, der måtte blive nedsat til behandling af forslaget.

Jeg forstår hr. Jørgen Jensens betænkelighed ved et stående udvalg — en betænkelighed, som der også er givet udtryk for af andre — idet man kunne forestille sig, at de mere generelle og principielle diskussioner herved blev ligesom gemt hen i et sådant udvalg. Hr. Jørgen Jensen var tilhænger af,